

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 955/2017
27.09.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика Републике Србије у стицају са кривичним делом омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 2. у вези става 1. Кривичног законика Републике Србије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Слободана Сташевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу ЗКв.213/16 од 10.01.2017. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 444/17 од 29.05.2017. године, у седници већа одржаној дана 27.09.2017. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Слободана Сташевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу ЗКв.213/16 од 10.01.2017. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 444/17 од 29.05.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу ЗКв.213/16 од 10.01.2017. године усвојена је замолница Министарства правде Босне и Херцеговине од 20.07.2016. године за преузимање извршења стране кривичне пресуде и дозвољено је извршење стране кривичне пресуде - пресуде Основног суда у Бијељини број 80 0 К 056774 14 К од 30.01.2015. године у односу на кривичну санкцију, а којом пресудом је окривљени АА оглашен кривим због кривичног дела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ Кривичног законика Републике Српске у стицају са кривичним делом омогућавање уживања опојних дрога из члана 225. став 2. у вези става 1. Кривичног законика Републике Српске и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 7 месеци, те је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика Републике Србије у стицају са кривичним делом омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 2. у вези става 1. Кривичног законика Републике Србије и за наведена кривична дела су му утврђене појединачне казне затвора у трајању од по 6

месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 25.03.2014. године до 23.04.2014. године.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 444/17 од 29.05.2017. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и потврђена је пресуда Вишег суда у Шапцу ЗКв.213/16 од 10.01.2017. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Слободан Сташевић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине првостепену и другостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање како би се донело решење о одбијању замолнице од стране Босне и Херцеговине за признање стране судске одлуке за окривљеног АА.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Наиме, указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву истиче да је доношењем побиијаних пресуда, којима је у односу на окривљеног АА призната страна кривична пресуда и преузето њено извршење, дошло до повреде одредбе члана 57. став 2. КЗ којом је предвиђено да се не може ублажити казна за кривично дело из члана 246. став 1. КЗ. Ово, имајући у виду да је утврђењем окривљеном казне затвора у трајању од 6 месеци за кривично дело из члана 246. став 1. КЗ у конкретном случају дошло до њеног ублажења, јер се за ово кривично дело не може изрећи казна затвора у трајању краћем од 3 године.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер у поступку извршења стране кривичне пресуде, приликом доношења пресуде о признању стране кривичне пресуде и изрицања кривичне санкције окривљеном, није предвиђена обавезна примена члана 57. став 2. КЗ, обзиром да је одредбом члана 62. став 1. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима јасно предвиђено да ће ако усвоји замолницу, суд пресудом о признању стране кривичне пресуде изрећи кривичну санкцију према кривичном законодавству Републике Србије, при чему изречена кривична санкција не може бити строжа од санкције изречене у страни кривичној пресуди. Дакле, како је у поступку извршења стране кривичне пресуде одредба члана 62.

став 1. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима императивне природе, а не одредба члана 57. став 2. КЗ како то погрешно у захтеву наводи бранилац окривљеног, те како је у конкретном случају Виши суд у Шапцу, након усвајања замолнице Министарства правде Босне и Херцеговине од 20.07.2016. године за преузимање извршења стране кривичне пресуде, побијаном пресудом о признању стране кривичне пресуде Основног суда у Бијелини број 80 0 К 056774 14 К од 30.01.2015. године, окривљеном АА за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ утврдио казну затвора у свему у складу са одредбом члана 62. став 1. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима која јасно и изричито прописује да изречена кривична санкција не може бити строжа од санкције изречене у страниој кривичној пресуди, то се стога неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 57. став 2. КЗ.

Следствено наведеном, како примена одредбе члана 57. став 2. КЗ није обавезујућа у поступку извршења стране кривичне пресуде и иста није претпоставка за извршење стране кривичне пресуде, те како су у конкретном случају испуњене све законске претпоставке за извршење стране кривичне пресуде, које су предвиђене одредбама чланова 7. и 58. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима, то, по налажењу Врховног касационог суда, не стоји ни навод браниоца окривљеног да је суд требало да у смислу члана 63. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима донесе решење о одбијању замолнице Министарства правде Босне и Херцеговине од 20.07.2016. године за преузимање извршења кривичне пресуде Основног суда у Бијелини број 80 0 К 056774 14 К од 30.01.2015. године, јер по мишљењу одбране нису испуњени законски услови за извршење стране кривичне пресуде.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Слободана Сташевића, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.